

Český telekomunikační úřad

ODBOR PRO SEVEROČESKOU OBLAST

Mírové náměstí 3097/37, 400 01 Ústí nad Labem

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO

PRÁVNÍ MOCI dne 14. 1. 2015 a je
VYKONATELNÉ dne 30. 1. 2015

Český telekomunikační úřad
Odbor pro severočeskou oblast dne 19.11.2015

Číslo jednací
ČTÚ-22 906/2013-635/III. vyř. - PeE

Ústí nad Labem
12.12.2014

Český telekomunikační úřad jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává toto

rozhodnutí:

I. Části návrhu navrhovatele **O2 Czech Republic a.s., IČO 601 93 336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Michle, 14000 Praha 4 (dále jen "navrhovatel")**, zn. 2012048425, se vyhovuje a odpůrce, kterým je [REDACTED]

[REDACTED] (dále jen "odpůrce"), je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích povinen uhradit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací u telefonní stanice č. 724 069 764, v celkové výši 1 491,49 Kč a příslušenství za

zúčtovací období od - do	ve výši (Kč)	úroky z prodlení ve výši % (p. a.)	úroky z prodlení od - do
12.11.2011 — 11.12.2011	1 311,49	7,05	14.2.2013 — do zaplacení
12.12.2011 — 11.1.2012	180,00	7,05	14.2.2013 — do zaplacení

to vše do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 0500114004/2700, pod variabilním symbolem 3608506782.

II. Části návrhu navrhovatele k uložení povinnosti odpůrci uhradit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací v celkové výši 3 952,00 Kč a příslušenství se nevyhovuje.

III. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Dne 7. 3. 2013 bylo na návrh navrhovatele zahájeno správní řízení ve věci sporu o plnění povinnosti k peněžitému plnění za poskytnutou službu elektronických komunikací mezi navrhovatelem a odpůrcem u čísla uvedeného ve výroku.

Na podporu svých tvrzení, že odpůrce dluží navrhovateli částku v celkové výši 5 443,49 Kč a příslušenství, předložil navrhovatel správnímu orgánu podle § 52 správního řádu důkazy (doklady), kterými jsou:

- přehled dlužných částek,
- kopie účastnické smlouvy,
- kopie výpovědi účastnictví,
- kopie dodejky,
- kopie vyúčtování.

K tomuto řízení správní orgán uvádí, že ačkoliv je od 1. 1. 2014 účinný zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle přechodného ustanovení se řídí práva a povinnosti, vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy.

Správní orgán vyrozuměl účastníky tohoto řízení dopisem ze dne 21. 11. 2014 o tom, že ve shora uvedené věci bylo zahájeno správní řízení a současně jim bylo v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu správním orgánem umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí. Zásilka byla doručena odpůrci v souladu s příslušnými ustanoveními občanského soudního řádu.

Ohledně úroků z prodlení je nutno konstatovat, že prodlení odpůrce se řídí § 517 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

Požadavek navrhovatele na zaplacení úroků z prodlení byl shledán opodstatněným, neboť výše úroků z prodlení nepřekračuje výši úroků stanovenou uvedenými právními předpisy.

K nároku navrhovatele na úhradu vyúčtované smluvní pokuty ve výši 3 952,00 Kč správní orgán sděluje následující:

Navrhovatel se na odpůrci domáhá uhrazení smluvní pokuty s odkazem na své Všeobecné obchodní podmínky (dále také jen „VP“) a Ceník služeb (Ceník Speciální nabídky) platné a účinné v době uzavření smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací, jež jsou nedílnou součástí uzavřené smlouvy.

Smluvní pokuta je způsobem zajištění závazku, jehož účelem je zpravidla peněžitá sankce za porušení či nesplnění smluvních povinností. Podle § 544 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), platí, že sjednají-li strany pro případ porušení smluvní povinnosti smluvní pokutu, je účastník, který tuto povinnost poruší, zavázán pokutu zaplatit. V tomto směru nesmí smluvní projev zanechat pochybnosti. Z uvedeného důvodu musí být pro určení výše smluvní pokuty již ze smluvního ujednání zjištělná buď jednorázová částka, nebo částka opakující se po určitou dobu a tvořící v součtu výslednou smluvní pokutu. Smluvní pokutu lze podle § 544 odst. 2 občanského zákoníku sjednat jen písemně a v ujednání musí být určena výše pokuty nebo stanoven způsob jejího určení.

Vzhledem k tomu, že účastníky smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací byli na jedné straně dodavatel (poskytovatel) a na druhé straně spotřebitel, nahlíží se na tuto smlouvu jako na smlouvu spotřebitelskou, jež je upravena v ustanovení § 51a a násl. občanského zákoníku. Základním rysem těchto smluv je nerovné postavení účastníků smluvního vztahu spočívající hlavně v tom, že dodavatel při uzavírání a plnění smlouvy jedná v rámci své podnikatelské nebo jiné výdělečné činnosti, což u spotřebitele nelze říct, a proto takovéto smluvní vztahy snesou přísnější právní ochranu ve prospěch spotřebitele jako slabší smluvní strany. Touto přísnější právní ochranou je myšleno například ustanovení § 56 odst. 1 občanského zákoníku, které jasně stanoví, že spotřebitelské smlouvy nesmějí obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavky dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran.

Vztah mezi poskytovatelem služeb elektronických komunikací a spotřebiteli je založen na principu důvěry spotřebitelů v poctivé jednání poskytovatele služeb elektronických komunikací. Koresponduje s tím také zákon o elektronických komunikacích, který stanoví taxativně náležitosti smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací. Náležitosti uvedené v § 63 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích mají být součástí smlouvy, nikoliv ve VP, na které smlouva odkazuje. K tomuto závěru vede opět aplikace principu důvěry spotřebitele v poctivé jednání navrhovatele a nutná ochrana spotřebitele jako slabší strany.

Správní orgán s ohledem na výše uvedené konstatuje, že tím, že navrhovatel ujednání o smluvní pokutě skryl do VP, se zpronevěřil zásadě poctivého obchodního styku a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu s ohledem na postavení spotřebitele jako slabší smluvní strany, která nemá možnost ovlivnit, která ujednání budou ve smlouvě a která budou obsažena ve Všeobecných obchodních podmínkách nebo Ceníku služeb.

K výše uvedenému správní orgán odkazuje na náleží I. ÚS 3512/11 ze dne 11. 11. 2013, ve kterém se Ústavní soud v čl. 33 vyjádřil, „že v rámci spotřebitelských smluv ujednání zakládající smluvní pokutu zásadně nemohou být součástí tzv. všeobecných obchodních podmínek, nýbrž toliko spotřebitelské smlouvy samotné (listiny, na niž spotřebitel připojuje svůj podpis)“. Všeobecné obchodní podmínky mají obsahovat zejména ujednání technického a vysvětlujícího charakteru, nemají sloužit k tomu, aby do nich byla zařazena nepřehledná, složitá a malým písmem psaná (tj. pro spotřebitele nevýhodná) ustanovení, u nichž se předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou. Dle názoru Ústavního soudu má být text spotřebitelské smlouvy (zejména formulářové) dostatečně čitelný a srozumitelný pro průměrného spotřebitele, musí být přehledný, logicky uspořádaný, psaný dostatečně velkým písmem a důležitá ujednání se nesmějí nacházet v oddílech, které vzbuzují dojem nepodstatného. Ujednáním, které této vyřčené zásadě odporují, nemůže být přiznána právní ochrana.

Vzhledem k tomu, že ujednání o smluvní pokutě uzavřené mezi navrhovatelem a odpůrcem není obsaženo ve smlouvě samotné, nýbrž ve Všeobecných obchodních podmínkách nebo Ceníku služeb (Ceníku Speciální nabídky) navrhovatele, rozhodl správní orgán tak, jak uvedl ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

V souladu s § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích uplatnil navrhovatel své právo na náhradu nákladů řízení.

Navrhovatel požadoval náhradu nákladů správního řízení za zaplacený správní poplatek.

Správní poplatek byl vyměřen podle sazebníku, příloha zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, položka 110 písmeno c), a to ve výši 218,00 Kč.

Podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích přiznává správní orgán účastníkovi řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů řízení potřebných k účelnému uplatňování či bránění práva v plné výši proti účastníkovi řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může být náhrada nákladů poměrně rozdělena, popřípadě rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu být přiznána plná náhrada nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části.

Vzhledem k tomu, že navrhovatel nebyl v řízení úspěšnější, nebyly mu přiznány žádné náklady řízení. Odpůrce náhradu nákladů nepožadoval. Správní orgán na základě výše uvedeného rozhodl o nákladech řízení tak, jak je uvedeno ve III. výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu, a to v počtu dvou stejnopisů na adresu Český telekomunikační úřad, odbor pro severočeskou oblast, Mírové náměstí 3097/37, 400 01 Ústí nad Labem, nebo do datové schránky Českého telekomunikačního úřadu: a9qaats, anebo na adresu: podatelna@ctu.cz v případě, že účastník řízení disponuje uznávaným elektronickým podpisem.

Bc. Eliška Pelikánová v. r.
odborný referent

Otisk úředního razítka

Za správnost: Bc. Josef Pithart, 19. 11. 2015

Vypraveno dne: 31. 12. 2014